

стоеше на хълма и засмѣнъ го чакаше.

— Бре, — рече си царьтъ, — тозъ момъкъ трѣбва да е магьосникъ. Ама какъвъ магьосникъ ще бже, като магьосници нѣма! Добре, — рече той на момъка, — ама ха да видимъ сега, какъ ще изпълнишъ третото условие. Какъ наведнажъ ще яздишъ два коня.

— Ще ги яхна като нищо, царю честити! — извика момъкъ, — Само искамъ да изпълнишъ каквото кажа. Изведете два хубави коня на пжтя. Следъ туй всички си завържете очитѣ и тѣй ще стоите съ затворени очи, докато ви кажа да ги отвържете. Тогава ще видите, какъ ще язда два коня!

Изпълни царьтъ всичко каквото поиска момъкътъ. Изведоха на пжтя конетѣ, завързаха си всички очитѣ. Тогава Златанчо излѣзе отъ стаята и двамата близнака, двамата хитри юнака, възседнаха по единъ конь и извикаха:

— Ха, сега си отвържете очитѣ!

Отвързаха си царьтъ и царедворцитѣ очитѣ и какво да видятъ! Единъ и сжщи човѣкъ на два коня язди.

Разбра царьтъ каква е работата, че туй сж двама близнаци, и се засмѣ.

— Умни момчета сте вий! — рече той. — Надхитрихте ме.

Доволенъ, царьтъ ги награди богато и ги взе при себе си въ двореца.

Тѣй думитѣ на дѣдото се сбжднаха: на тозъ свѣтъ всѣко нѣщо може да е за лошо, но може и да е за добро.

Емилъ Кораловъ

